

Statter, som ikke Regjeringen selv forlanger. Jeg er utilbøielig til en hvilken som helst ny Skat. Enhver Skat er — det er en gammel Sætning, som den forrige Finansminister saa tidt har udtalt — den er jo et Onde. Jeg har ikke Lyft til uden Grund at være med til at bringe en saadan i Forslag, og jeg har ikke engang en Mulighed for at gennemføre en saa vanstelig Ting som en ny Skat uden den mest levende Understøttelse og Ledelse fra Regjeringens Side. Jeg tilstaar, at, naar man vil have en Formue- og Indtægtskat, naar man erkjender Forbindelsen mellem Udgifterne og Skatten, turde det vel være korrektere at gjøre Skatten til Betingelse for Udgiften, ikke at give Pengene, før man tillige har Indkomstkilderne, hvorfra man kan tage Pengene; saa vilde jeg dog helst gaa med Flertallet; naar man som Mindretallet ikke vil dette, turde vel det Korrekte og Konsekvente være, i Stedet for at gjøre saadanne Forslag, som ikke have den mindste Betydning, naar ikke Regjeringen tager dem i sin Haand, at vende sig imod Regjeringen, som ikke vil gaa den Vej, man forlanger, som hele det store Flertal her i Thinget forlanger. Men det, der ganske vist her for mig har den afgjørende Betydning ved min Afstemning over denne Sag, er den hele Holdning, som Regjeringen indtager. Man har set fremsat, navnlig udenfor denne Sal, at der ikke var nogen stor Forskjel mellem hele Regjeringens Standpunkt, mellem de Reformere, Regjeringen vil have, og de, Thinget forlanger, det skulde være mindre Spørgsmaal, der der gave Afstillelsen — Noget, som om Løbreformeren skulde komme paa en Gang eller efterhaanden eller den Slags Ting. Regjeringen selv har derimod med fuld Føie skarpt og tydeligt betegnet sit hele Standpunkt, den sagde strax ved Finanslovens Forelæggelse, hvad der var dens Program, og jeg kan ikke negte, at det var et tydeligt og betegnende Program, et klart Standpunkt, som blev lagt for os. Og det er i Virkeligheden ikke noget Lidt, det, der saaledes er Spørgsmaal om, naar det gjælder om at anvende hele Landets Overskud, Alt, hvad Landet har af disponible Penge. Det er den Holdning, som den nuværende Regjering der har indtaget, som gjør, at jeg afsjort maa gaa imod Regjeringen. Jeg har i de foregaaende Aar nærmest bekæmpet den Retning, der for Diebliffet har Flertallet her i Salen, jeg kan ikke gjøre det mere, saaledes som Regjeringen stiller sig, kan jeg ikke mere indtage det samme Standpunkt som før. Hvad er det, Regjeringen her siger? Hele Landets Overskud, Alt, hvad vi have af disponible Midler i en hel Række af Aar, skal Altsammen anvendes til Forsvarsvesenet. Det er ikke nok, at vi have givet 14 Millioner Kroner i en Række af Aar, den ene efter den anden af disse ekstraordinære Bevillinger, som man sagde, forlangtes paa Grund af Forhold i Europa, som snart vare forbi o. s. v.,

vi skulle nu give 70 til 80 Millioner, ikke ved at nye Midler blive bragte tilvoeie, men ved at Alt, hvad vi have, skal anvendes dertil. Lillige gjøres der den bestemtste Modstand fra Regjeringens Side mod alle økonomiske Reformere, fremfor Alt med Hensyn til Skattevesenet, som man her væsentlig er enig om. So, der er een Ting, Regjeringen vil, den vil, som bekendt, give 20,000 Kroner til Almuehølevæsenets Reform. Og dog er Skattevesenet et af de Punkter, hvor vi sidde væsentligt, som vi sad før 1848 — ja tilbels — siden 1797. Nu vare vi dog efter en hel Del Forhandlinger, efter at man mangen Gang har sagt, at vi senere skulde tage alvorlig fat, komme til at tale derom. — Lødvæsenet er jo især det, der er stærkt fremme i Diebliffet, og det er med fuld Føie, at den ærede Finansminister sætter denne Sag i Forbindelse med den Afstemning, der her foreligger. Nu have vi sidet igennem 3 eller 4 Vintre (Kofod: „Simbul-Vintre!“), ja de have sandelig været lange og mørke nok, og behandlet den Sag, og den, der kjender lidt til Forhandlingerne og fremfor Alt til Arbeidet i Udvalget, som her har været Hovedsagen, maa vide, at isjor var Sagen kommen saa vidt, at der var den væsentligste Enighed, saa at der ikke kunde være den mindste Tvivl om, at Landstinget og Regjeringen og et stort Flertal her i denne Sag kunde blive enige. Pludselig blev Ministeren borte, vi hørte ikke til ham i flere Maanedes, og Sagen blev lagt hen. Men vi ventede ganske vist, at Sagen vilde blive tagen for igen. Men ikke blot dette skete ikke, men Ministeriet gjør den bestemtste Modstand mod alle Fordringer, der rettes herfra, og Conseilspresidenten udtaler i de aller-haardeste Sætninger, at han ikke vil gjøre et Skridt i den Retning, vi her have lagt Vægt paa, og vil binde os ved at tage alle disse mange Millioner, som vi have regnet paa ved alle disse økonomiske Reformere, som hele Befolkningen i de mangfoldigste Retninger trænger til, og som han fastholder, skulle anvendes til disse Foranstaltninger i Forsvarsvesenets Interesse. Jeg har før navnlig bekæmpet Flertallet i denne Sal, fordi jeg, som det stillede sig i de foregaaende Aar, efter min Overbevisning ikke kunde se Andet, end at det med sit bekendte Princip: „Alt eller Intet“ var den væsentligste Hindring for Reformere. Jeg deltog i den berømte eller beryggede Overenskomst, som blev sluttet ved Enden af forrige Samling, og jeg gjorde det fremfor Alt, fordi jeg deri saae, hvad jeg har lagt saa megen Vægt paa, en Mulighed til Samvirken mellem de forskjellige Retninger, saa at man kunde faae Noget igennem. Det kan dog ikke negtes, at der i det, der dengang skete, og i de Udtalelser, vi senere have hørt fra mange Sider, dog ialfald var en vis Tilbøielighed dertil hos den moderatere Del af Flertallet. Jeg ventede med Længsel paa den nye Regjering, for at den skulde arbejde videre